ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 20ής Μαρτίου 1986 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στην υπό κρίση υπόθεση η Επιτροπή έχει ασκήσει κατά της Δανίας προσφυγή λόγω παραβάσεως σχετικά με ορισμένους περιορισμούς που έχουν επιβληθεί από το κράτος αυτό επί των πράξεων συνασφαλίσεως. Στην υπόθεση αυτή, όπως και στην υπόθεση 220/83, Επιτροπή κατά Γαλλίας, η αιτίαση περιορίζεται στη συνασφάλιση και οι προτάσεις μου αφορούν μόνο το θέμα αυτό. Το Ηνωμένο Βασίλειο και οι Κάτω Χώρες παρενέβησαν υπέρ της Επιτροπής, ενώ το Βέλγιο και η Ιρλανδία υπέρ της Δανίας.

Με την προσφυγή της, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Δανία:

1) εκδίδοντας το διάταγμα 459 της 10ης Σεπτεμβρίου 1981, το οποίο υποχρεώνει τις κοινοτικές ασφαλιστικές επιχειρήσεις να εγκατασταθούν στη Δανία προκειμένου να μπορούν να παρέχουν στη χώρα αυτή υπηρεσίες συνασφαλίσεως ως κύριοι ασφαλιστές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ·

2) εκδίδοντας το διάταγμα 459, το οποίο εμποδίζει τις κοινοτικές ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δεν είναι εγκατεστημένες στη Δανία να συμμετέχουν σε δραστηριότητες συνασφαλίσεως οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, του μεγέθους τους ή του κύκλου εργασιών του ασφαλισμένου, δεν καλύπτονται από το διάταγμα αυτό, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ·

3) εισάγοντας στη δανική ασφαλιστική νομοθεσία και στα διατάγματα που έχουν εκδοθεί βάσει αυτής διάταξη υποχρεώνουσα τις ασφαλιστικές εταιρίες των οποίων ο επίσημος κύριος τόπος δραστηριοτήτων βρίσκεται στη Δανία και τα δανικά υποκαταστήματα των ασφαλιστικών εταιριών των οποίων ο επίσημος κύριος τόπος δραστηριοτήτων βρίσκεται σε άλλη χώρα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας να λαμβάνουν ειδική άδεια προκειμένου να παρέχουν υπηρεσίες στον τομέα των ασφαλίσεων, συμπεριλαμβανομένης της συνασφαλίσεως, σε άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και θέτοντας για τη χορήγηση τέτοιας άδειας διαφορετικές προϋποθέσεις για τις εταιρίες των οποίων ο επίσημος κύριος τόπος δραστηριοτήτων βρίσκεται στη Δανία όπως και για τα δανικά υποκαταστήματα εταιριών ο επίσημος τόπος δραστηριοτήτων των οποίων βρίσκεται σε άλλη χώρα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 52, 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ και το άρθρο 6 της οδηγίας 73/239 της 24ης Ιουλίου 1973·

4) εφαρμόζοντας, με αποφάσεις των εθνικών αρχών, τις προαναφερθείσες στις παραγράφους 1 έως 3 διατάξεις, αντί των άρθρων 59 και 60 της Συνθήκης ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άμεσο αποτέλεσμα των προαναφερθεισών διατάξεων της Συνθήκης ΕΟΚ και από τον κανόνα της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου.

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

Φυσικά, η οδηγία του Συμβουλίου 73/239 περί του συντονισμού και αναλήψεως δραστηριότητας πρωτασφαλίσεως εκτός της ασφαλίσεως ζωής (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 157) και η οδηγία του Συμβουλίου 78/473, περί της κοινοτικής συνασφαλίσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/002, σ. 14) είναι σημαντικές για την υπό κρίση υπόθεση. Δεδομένου ότι στις προτάσεις μου στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας έχω ήδη αναφερθεί κάπως λεπτομερώς στις οδηγίες αυτές, δεν πρόκειται να το επαναλάβω στην υπό κρίση υπόθεση.

Με το δανικό διάταγμα 459 της 10ης Σεπτεμβρίου 1981 περί της κοινοτικής συνασφαλίσεως επιδιώχτηκε η εφαρμογή της οδηγίας του 1978. Το άρθρο 1 του διατάγματος ορίζει, μεταξύ άλλων, τους καλυπτόμενους κλάδους κινδύνου, αντικατοπτρίζοντας, έτσι, το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας. Το άρθρο 7 ορίζει ότι, για την κάλυψη των θεωρούμενων ως δανικών κινδύνων, ο κύριος ασφαλιστής πρέπει να είναι εγκατεστημένος στη Δανία. Δυνάμει του άρθρου 5, ένας κίνδυνος θεωρείται δανικός εφόσον βρίσκεται στη Δανία, καίτοι υφίστανται ειδικοί κανόνες για τα υπό διαμετακόμιση εμπορεύματα και τα μεταφορικά μέσα. Για να εγκατασταθεί ένας κύριος ασφαλιστής στη Δανία, πρέπει να λάβει άδεια από τις δανικές αρχές σύμφωνα με τα διατάγματα 455 και 457, επίσης της 10ης Σεπτεμβρίου 1981. Έτσι, ο κύριος ασφαλιστής υπόκειται τόσο στην υποχρέωση εγκαταστάσεως όσο και στην υποχρέωση λήψεως αδείας. Με το διάταγμα 459, οι λοιποί συνασφαλιστές απαλλάσσονται και από τις δύο αυτές υποχρεώσεις.

Το διάταγμα 459 πρέπει να εννοηθεί υπό το φως του άρθρου 220 του δανικού νόμου 630 της 23ης Δεκεμβρίου 1980, στο οποίο στηρίζεται και το οποίο ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, το ζήτημα της παροχής υπηρεσιών ασφαλίσεως στη Δανία από αλλοδαπές εταιρίες. Από την επιχειρηματολογία της δανικής κυβερνήσεως προκύπτει ότι η υποχρέωση λήψεως αδείας και εγκαταστάσεως δεν ισχύει, εφόσον ο ασφαλιστής δεν είναι, κατά κάποιο τρόπο, φυσικώς παρών στη Δανία. Επομένως, είναι απολύτως νόμιμο ένα πρόσωπο που κατοικεί στη Δανία να απευθυνθεί κατευθείαν σε ασφαλιστή από άλλο κράτος μέλος. Αλλά ο ασφαλιστής δεν μπορεί να επιδιώξει την άσκηση δραστηριοτήτων στη Δανία ή να διενεργεί στη χώρα αυτή πράξεις μέσω πράκτορα ή μεσίτη, εφόσον δεν συμμορφούται προς τις υποχρεώσεις εγκαταστάσεως και λήψεως αδείας.

Εξάλλου, το άρθρο 2 ορίζει κατώτατα όρια ασφαλιστικού ποσού, κάτω των οποίων το διάταγμα 459 δεν εφαρμόζεται και, επομένως, η κοινοτική συνασφάλιση απαγορεύεται. Για τους κινδύνους των κλάδων 4 (σιδηροδρομικά οχήματα), 5 (αεροσκάφη), 6 (πλοία), 7 (εμπορεύματα υπό διαμετακόμιση), 11 (αστική ευθύνη από αεροσκάφη) και 12 (αστική ευθύνη από πλοία), το συνολικό ποσό που ασφαλίζεται, βάσει καθεμιάς συμβάσεως, δεν μπορεί να είναι κατώτερο των 30 εκατομμυρίων λογιστικών μονάδων. Για τους κινδύνους των κλάδων 8 (πυρκαγιά και φυσικές καταστροφές), 9 (λοιπές περιουσιακές ζημίες) και 16 (διάφορες χρηματικές απώλειες), το συνολικό ποσό που ασφαλίζεται βάσει καθεμιάς συμβάσεως δεν μπορεί να είναι κατώτερο των 50 εκατομμυρίων λογιστικών μονάδων. Για τους κινδύνους του κλάδου 13 (γενική αστική ευθύνη), ο κύκλος εργασιών του ασφαλισμένου δεν πρέπει να είναι κατώτερος από 200 εκατομμύρια λογιστικές μονάδες· (οι κίνδυνοι που αφορούν ζημία προερχόμενη από πυρηνικές πηγές ή φαρμακευτικά προϊόντα εμπίπτουν στον κλάδο 13, αλλά δεν καλύπτονται από την οδηγία του 1978 ή από το διάταγμα 459).

Τέλος, σύμφωνα με το κεφάλαιο III του διατάγματος 459 απαγορεύεται στα δανικά υποκαταστήματα ασφαλιστών που είναι εγκατεστημένοι σε άλλη χώρα της Κοινότητας να συμμετέχουν σε συμβάσεις συνασφαλίσεως όσον αφορά κινδύνους που βρίσκονται σε άλλα κράτη μέλη, εφόσον δεν έχουν λάβει ειδική προς τούτο άδεια.

Επί του παραδεκτού

Κατά την πρώτη ημέρα της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, η Επιτροπή παραιτήθηκε της δεύτερης αιτίασής της. Η δανική κυβέρνηση θεώρησε τότε ότι η Επιτροπή είχε ενεργήσει βάσει εσφαλμένης ερμηνείας των σχετικών δανικών διατάξεων. Κατά συνέπεια, τη δεύτερη ημέρα της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, η Επιτροπή θέλησε να επαναφέρει την αιτίαση αυτή. Επομένως, το ερώτημα που ανακύπτει είναι αν η Επιτροπή δικαιούνταν να πράξει κάτι τέτοιο. Κατά τη γνώμη μου δικαιούνταν. Η Δανία δεν εμποδίστηκε να προβάλει οποιοδήποτε επιχείρημα που θα μπορούσε να προβάλει υπό άλλες περιστάσεις· πράγματι, της ζητήθηκε ρητώς να αναφέρει αν επιθυμούσε να προσθέσει τίποτα σε περίπτωση που το Δικαστήριο αποφάσιζε ότι η Επιτροπή μπορούσε να επαναφέρει την αιτίαση. Επομένως, τα δικαιώματα υπερασπίσεως δεν εθίγησαν κατ' ουδένα τρόπο· ούτε ζημιώθηκε κανείς άλλος. Επομένως, η περίπτωση αυτή πρέπει να διακριθεί από την περίπτωση της απόπειρας επαναφοράς μιας αιτιάσεως από την οποία είχε γίνει παραίτηση κατά την έγγραφη διαδικασία.

Το συμπέρασμά μου είναι ότι οι ενέργειες της Επιτροπής δεν καθιστούν απαράδεκτη τη δεύτερη αιτίασή της.

Ούτε θεωρώ ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τους άλλους γενικούς λόγους που εξετάστηκαν στην υπόθεση κατά της Γαλλίας.

Επί της πρώτης αιτιάσεως

Με την πρώτη της αιτίαση, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η Δανία, επιβάλλοντας την υποχρέωση στους ασφαλιστές να εγκαθίστανται στο έδαφός της προκειμένου να μπορούν να ενεργούν ως κύριοι ασφαλιστές σε πράξη συνασφαλίσεως για κινδύνους που βρίσκονται στη χώρα αυτή, παρέβη τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης.

Πολλά από τα επιχειρήματα που προέβαλε η καθής είναι παρόμοια με αυτά που αναπτύχθηκαν στην υπόθεση κατά της Γαλλίας και, για τους ίδιους λόγους, δεν τα δέχομαι. Συγκεκριμένα, δεν δέχομαι ότι οι ισχυρισμοί που τονίστηκαν ιδιαίτερα στην υπό κρίση υπόθεση, ότι δηλαδή i) δεν μπορεί να υφίσταται ελευθερία παροχής υπηρεσιών εφόσον, με το σχέδιο της δεύτερης οδηγίας, επίκειται περαιτέρω εναρμόνιση, ii) το άρθρο 2, παράγραφος 1, σημείο γ), της οδηγίας του 1978 έχει την έννοια ότι ο κύριος ασφαλιστής υποχρεούται να εγκατασταθεί στη χώρα όπου βρίσκεται ο κίνδυνος, iii) ότι η υποχρέωση εγκαταστάσεως συνεπάγεται ότι πρέπει, στην πραγματικότητα, να υφίστανται στη Δανία επαρκή τεχνικά αποθεματικά για την κάλυψη, σε περίπτωση οικονομικής καταρρεύσεως της επιχείρησης, του ποσού των αναληφθεισών από μια επιχείρηση βάσει συμβάσεων που έχουν συναφθεί απευθείας στη Δανία υποχρεώσεων και iv) όσον αφορά τέτοιες συμβάσεις, ο έλεγχος για την προστασία του ασφαλισμένου δεν μπορεί να ασκηθεί αποτελεσματικά παρά στη Δανία, καθώς και οι λοιποί λόγοι που προβλήθηκαν, δικαιολογούν την υποχρέωση της εγκατάστασης. Για τους λόγους που εξέθεσα στις προτάσεις μου στην υπόθεση κατά της Γαλλίας, θεωρώ ότι η Επιτροπή απέδειξε το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής και ότι η υποχρέωση εγκαταστάσεως αντίκειται στα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης.

Η Επιτροπή, καίτοι έβαλε κατά της υποχρεώσεως αυτής στις υποθέσεις κατά της Γαλλίας, της Γερμανίας και της Ιρλανδίας και μολονότι θεωρεί ότι η υποχρέωση λήψεως αδείας απορρέει εμμέσως από την ανάγκη εγκαταστάσεως, δεν ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί της υποχρεώσεως λήψεως αδείας. Αν το είχε ζητήσει, θα δεχόμουν ότι η υποχρέωση αυτή συνιστά περιορισμό στην παροχή υπηρεσιών και ότι δεν αποδείχτηκε ως δικαιολογη-

μένος από τους λόγους που προβλήθηκαν στην υπόθεση κατά της Γαλλίας.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως

Στο αρχικό της έγγραφο και στην αιτιολογημένη της γνώμη η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι η δανική διάταξη ως προς τα κατώτερα όρια ασφαλιστικού ποσού, κάτω των οποίων η συνασφάλιση μπορεί να απαγορεύεται, αντίκειται α) στην οδηγία 78/473, εφόσον τα καθορισθέντα όρια είναι πολύ υψηλά και β) στα άρθρα 59 και 60, εφόσον δεν επιτρέπεται στη Δανία να καθορίζει όριο ως προς τη συνασφάλιση. Στην υπό κρίση υπόθεση έγινε επίσης παραίτηση από την πρώτη αιτίαση. Καίτοι, υπό το φως της ερμηνείας που δόθηκε στη δανική νομοθεσία, η αιτίαση διατυπώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση κατά τρόπο κάπως διαφορετικό,πρέπει να θεωρηθεί ότι στην προσφυγή διατυπώθηκε κατά τον ίδιο τρόπο όπως διατυπώθηκε και στην υπόθεση κατά της Γαλλίας. Για τους λόγους που εξέθεσα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση αυτή, δέχομαι ότι η Επιτροπή απέδειξε το βάσιμο της βάσει των άρθρων 59 και 60 αιτιάσεώς της.

Επί της τρίτης αιτιάσεως

Η τρίτη αιτίαση, θεωρούμενη μεμονωμένα, φαίνεται να ισχύει γενικά επί της ασφαλίσεως. Πράγματι, στην έγγραφή της απάντηση, η Επιτροπή ανέφερε ότι η αιτίαση αυτή εκτείνεται εν μέρει και πέραν της συνασφαλίσεως. Από το έγγραφο, όμως, της Επιτροπής της 2ας Ιουνίου 1982, με το οποίο κινήθηκε η σύμφωνα με το άρθρο 169 διαδικασία, και από το κείμενο της προσφυγής προκύπτει ότι η αιτίαση αυτή αφορά αποκλειστικά το διάταγμα 459 και, επομένως, περιορίζεται στη συνασφάλιση. Η Επιτροπή δεν δικαιούται να διευρύνει, με την απάντησή της, το αντικείμενο της δίκης.

Η αιτίαση αυτή αποτελείται από δύο σκέλη. Πρώτον, η Επιτροπή αιτιάται ότι, σύμφωνα με το διάταγμα 459, για να μπορούν οι εγκατεστημένοι στη Δανία ασφαλιστές, καθώς και τα ευρισκόμενα στη Δανία υποκαταστήματα ασφαλιστών οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε άλλη χώρα της Κοινότητας, να παρέχουν υπηρεσίες ασφαλίσεως σε άλλο κράτος μέλος, πρέπει να έχουν λάβει ειδική άδεια. Η υποχρέωση αυτή, ισχυρίζεται η Επιτροπή, αντίκειται προς τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης και το άρθρο 6 της οδηγίας του 1973.

Η Επιτροπή, στο έγγραφό της της 2ας Ιουνίου 1982, δεν αναφέρθηκε στο άρθρο 6 της οδηγίας του 1973. Ισχυρίστηκε όμως ότι έγινε παράβαση του άρθρου 3 της οδηγίας του 1978, το οποίο αναφέρεται στη συμμόρφωση προς την οδηγία του 1973 και τη βάσει αυτής χορήγηση αδείας. Στην αιτιολογημένη γνώμη αναφέρεται παράβαση του άρθρου 6 της οδηγίας του 1973. Αυτή η έλλειψη ακριβείας στο αρχικό έγγραφο είναι λυπηρή, αλλά η γνώμη μου είναι ότι το ζήτημα τέθηκε, έστω και εμμέσως, και θεωρώ ότι η αιτίαση αυτή είναι παραδεκτή.

Έστω και αντιμετωπιζόμενο σε σχέση μόνο με τη συνασφάλιση, το ζήτημα αυτό δεν παύει να παρουσιάζει ορισμένες δυσχέρειες. Ούτε η οδηγία του 1973 ούτε αυτή του 1978 ασχολείται με το ζήτημα χορηγήσεως αδείας για την παροχή υπηρεσιών εκτός του εδάφους του κράτους όπου η επιχείρηση έχει την έδρα της ή υποκατάστημα ή πρακτορείο. Δεν είναι αβάσιμο το επιχείρημα της Επιτροπής και των Κάτω Χωρών ότι, εφόσον έχει χορηγηθεί σε επιχείρηση άδεια από ένα κράτος μέλος, η εν λόγω επιχείρηση μπορεί να παρέχει υπηρεσίες σε οποιοδήποτε μέρος της Κοινότητας και δεν απαιτείται άδεια για την παροχή υπηρεσιών σε άλλα συγκεκριμένα κράτη μέλη.

Το άρθρο 7 προβλέπει ότι μια επιχείρηση μπορεί να ζητήσει και να λάβει άδεια μόνο για

τμήμα του εδάφους κράτους μέλους και μόνο για έναν κλάδο ή ορισμένους κλάδους ασφαλίσεως. Αν επιθυμεί να επεκτείνει τις δραστηριότητες και σε άλλο τμήμα του εδάφους κράτους μέλους ή και σε άλλους κλάδους, πρέπει να λάβει και άλλη άδεια και να υποβάλει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας του 1973, πρόγραμμα δραστηριοτήτων. Σύμφωνα με την οδηγία αυτή, η άρνηση χορηγήσεως αδείας πρέπει να αιτιολογείται επαρκώς και να κοινοποιείται στην επιχείρηση· το κράτος μέλος πρέπει να προβλέπει άσκηση ενδίκων μέσων σε περίπτωση αρνήσεως αδείας (άρθρο 12).

Οι διατάξεις αυτές δεν προσφέρουν άμεση λύση στο παρόν πρόβλημα. Εντούτοις, νομίζω ότι οι εν λόγω διατάξεις, μαζί με τους οικονομικούς ελέγχους που έχει καθιερώσει η οδηγία του 1973 και τις διατάξεις όσον αφορά το πρόγραμμα δραστηριοτήτων καθώς και την παροχή πληροφοριών, για τις οποίες οι σχετικές λεπτομέρειες εκτίθενται στις προτάσεις μου στην υπόθεση κατά της Γαλλίας, προβλέπουν ότι πρέπει το ασκούν τον έλεγχο κράτος, εντός του οποίου είναι εγκατεστημένη η επιχείρηση, να έχει λάβει γνώση της γεωγραφικής έκτασης, της φύσης των κλάδων και της σχετικής δραστηριότητας. Μόνο κατ' αυτό τον τρόπο μπορεί το εν λόγω κράτος να διενεργεί αποτελεσματικά τον έλεγχο που είναι αναγκαίος και που η Επιτροπή δέχεται ως αναγκαίο. Νομίζω ότι αυτές οι γενικού συμφέροντος υποχρεώσεις είναι λογικές και μπορούν να δικαιολογήσουν την ανάγκη λήψεως αδείας για το σχετικό γεωγραφικό τμήμα. Έχω τη γνώμη ότι αίτηση χορηγήσεως τέτοιας άδειας για δραστηριότητες εκτός του εδάφους του εν λόγω κράτους μέλους θα μπορούσε να απορριφθεί μόνο σε περίπτωση που πιθανολογούνταν ότι το ενεργητικό της επιχείρησης δεν επαρκεί για την κάλυψη των κινδύνων της συνασφάλισης, η ανάληψη των οποίων επιδιώκεται σε άλλο κράτος μέλος ή αν αμφισβητούνταν η εντιμότητα της επιχείρησης.

Κατά συνέπεια, δεν θεωρώ ότι η υποχρέωση λήψεως αδείας για δραστηριότητες συνασφαλίσεως εντός της Κοινότητας, αλλά εκτός της Δανίας, αντίκειται είτε στα άρθρα 59 ή 60 της Συνθήκης είτε στο άρθρο 6 της οδηγίας. Περαιτέρω, η Επιτροπή διατείνεται ότι τα δανικά υποκαταστήματα των ασφαλιστών από άλλα κράτη μέλη υπόκεινται σε αυστηρότερες προϋποθέσεις λήψεως αδειών καλύψεως κινδύνων που βρίσκονται σε άλλα κράτη μέλη απ' ό,τι οι δανικές ασφαλιστικές εταιρίες. Η διάκριση αυτή αντίκειται, κατά τη γνώμη της, στα άρθρα 52, 59 και 60 της Συνθήκης.

Στο αρχικό έγγραφο, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στην αιτιολογημένη γνώμη, δεν γίνεται αναφορά στο άρθρο 52 της Συνθήκης. Για το λόγο αυτό, δεν δέχομαι ότι η στηριζόμενη στο άρθρο 52 της Συνθήκης αιτίαση είναι παραδεκτή (υποθέσεις 31/69, Επιτροπή κατά Ιταλίας, ECR 1970, σ. 25, και 211/81, Επιτροπή κατά Δανίας, ECR 1982, σ. 4547).

Ως προς την ουσία, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση των άρθρων 59 και 60, η Δανία δέχεται ότι οι διατάξεις σχετικά με τις δανικές εταιρίες περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο II του διατάγματος 459, ενώ αυτές που αφορούν τα δανικά υποκαταστήματα των εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη εταιριών βρίσκονται στο κεφάλαιο III. Αρνείται, όμως, την ύπαρξη οποιασδήποτε διακρίσεως. Πάνω απ' όλα δε, η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη διακρίσεως. Με την έγγραφη απάντησή της προσπάθησε να μεταθέσει στη δανική κυβέρνηση το βάρος της αποδείξεως ότι οι σχετικές διατάξεις δεν εισάγουν διακρίσεις. Είναι σαφές ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο, εφόσον σ' αυτήν εναπόκειται να αποδείξει την απαιτούμενη διάκριση.

Καίτοι είναι δυνατό η Επιτροπή, εφόσον δεν μπορέσει να συμφωνήσει με τη δανική κυβέρνηση, να θεωρήσει αναγκαίο να επανεξετάσει αυτή την πλευρά της υπόθεσης, δεν έχω πειστεί ότι η Επιτροπή απέδειξε τον ισχυρισμό της κατά την παρούσα διαδικασία.

Επί της τετάρτης αιτιάσεως

Για τους λόγους που εξέθεσα με τις προτάσεις μου στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας, θεωρώ ότι η τέταρτη αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Συμπέρασμα

Υπό το φως των προηγούμενων σκέψεων, έχω τη γνώμη ότι οι διατάξεις του εν λόγω δανικού διατάγματος 1) επιβάλλοντας την υποχρέωση σε κοινοτικούς ασφαλιστές να είναι εγκατεστημένοι στη Δανία για να μπορούν ως κύριοι ασφαλιστές να μετέχουν σε πράξεις συνασφαλίσεως στο κράτος αυτό και 2) εμποδίζοντας τις κοινοτικές ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δεν είναι εγκατεστημένες στη Δανία να μετέχουν σε δραστηριότητες συνασφαλίσεως, οι οποίες λόγω του μεγέθους τους ή του κύκλου εργασιών του ασφαλισμένου δεν καλύπτονται από το διάταγμα 459 της 10ης Σεπτεμβρίου 1981, οι διατάξεις του διατάγματος αυτού παραβιάζουν τα άρθρα 59 και 60 της Συνθήκης. Οι λοιπές αιτιάσεις της Επιτροπής στην υπό κρίση υπόθεση πρέπει να απορριφθούν.

Κατά τη γνώμη μου, η Δανία, η Επιτροπή, το Βέλγιο και η Ιρλανδία πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Η Δανία πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα των Κάτω Χωρών και του Ηνωμένου Βασιλείου, που παρενέβησαν, κυρίως, όσον αφορά την πρώτη αιτίαση.